

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/51/2018
Identifikačné číslo spisu:	4417010362
Dátum vydania rozhodnutia:	05.12.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:4417010362.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovej a JUDr. Martina Bargela, na neverejnom zasadnutí konanom 5. decembra 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného E. P. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 8. novembra 2017, sp. zn. 2To/74/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, dovolanie obvineného E. P. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej aj len „súd prvého stupňa“) zo 7. septembra 2017, sp. zn. 3T/77/2017 (č. l. 1184 a nasl. spisu) bol obvinený E. P., nar. XX.XX. XXXX v R. U., trvale bytom R. U., S.. XXXX/XX, t. č. v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Nitra, (ďalej aj len „obvinený“) uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j/ Trestného zákona a § 38 ods. 5 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

- v období od mesiaca október 2016 do 12.02.2017, bez povolenia Ministerstva zdravotníctva SR zadovážoval na presne nezistenom mieste drogy, najmä pervitín, tieto prechovával a následne predával, respektíve bezodplatne poskytoval najmenej siedmim osobám, a to: T.B., O. K., Q. D., K. I., T. O., O. J. a K. H., pričom dňa 12.02.2017 v čase o 14:50 hod., v budove Okresného riaditeľstva PZ Nové Zámky, mal pri sebe počas výkonu osobnej prehliadky plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 27 mg, s priemernou koncentráciou 49,9 % hmotnostných metamfetamínu, čo predstavuje jednu obvykle jednorazovú dávku drogy v hodnote najmenej 1,35 €, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, hoci rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 1T 14/00 zo dňa 16.01.2001, právoplatným dňa 10.02.2001 bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže vo

forme pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona k § 234 ods. 1 Trestného zákona.

Za to mu bol podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona a § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona a § 36 písm. l/, písm. n/ Trestného zákona a § 37 písm. m/ Trestného zákona s použitím § 39 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 3 písm. c/ Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona, súd obvineného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, súd obvinenému uložil ochranný dohľad podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona na dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona, súd prvého stupňa obvinenému, ktorému bol uložený ochranný dohľad, uložil po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinnosť:

- a) oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať,
- b) osobne sa hlásiť v určených lehotách,
- c) vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, súd uložil obvinenému trest prepadnutia vecí a to: 2 prázdne injekčné striekačky, plastové vrečko s tlakovým uzáverom so zvyškami neznámej kryštalickej látky bielej farby, 7 kusov ihl do striekačiek, čierne puzdro s obsahom 3 striekačiek s ihlami, 3 ks nepoužitých ihl, igelitové vrečko s neznámou kryštalicovou látkou a digitálna váha v koženom obale, ktoré sa nachádzajú v úschove na Krajskom riaditeľstve PZ Nitra, Odbore kriminálnej polície, Kalvárska 2, Nitra a sú zapísané v knihe zaistených vecí pod por. číslom 18/2017.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona, vlastníkom týchto vecí sa stáva štát.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona a ods. 4 Trestného zákona, súd uložil obvinenému ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Krajský súd v Nitre (ďalej aj len „krajský súd“) ako súd odvolací, rozhodujúci na podklade odvolania okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Zámky proti vyššie označenému rozsudku súdu prvého stupňa, rozhodol rozsudkom z 08. novembra 2017, sp. zn. 2To/74/2017 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Trestného poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku, obvinenému E. P., nar. XX.XX.XXXX v R. U., trvale bytom R. U., S.. XXXX/XX, t. č. v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Nitra od 12. 02. 2017, uložil:

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 5 Trestného zákona s prihliadnutím na poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 písm. l/, písm. n/ Trestného zákona a na priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov a 9 (deväť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona, súd obvineného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, súd uložil obvinenému trest prepadnutia vecí a to: 2 prázdne injekčné striekačky, plastové vrečko s tlakovým uzáverom so zvyškami neznámej kryštalickej látky bielej farby, 7 kus ihl do striekačiek, čierne puzdro s obsahom 3 striekačiek s ihlami, 3 ks nepoužitých ihl, igelitové vrečko s neznámou kryštalicovou látkou a digitálna váha v koženom obale, ktoré sa nachádzajú v úschove na Krajskom riaditeľstve PZ Nitra, Odbore kriminálnej polície, Kalvárska

2, Nitra a sú zapísané v knihe zaistených vecí pod por. číslom 18/2017.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona, vlastníkom týchto vecí sa stáva štát.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajkyne JUDr. Ivany Kochanskej, advokátky Advokátskej kancelárie so sídlom Farská 33, 949 01 Nitra, vo svoj prospech dovolanie (č. l. 1268 a nasl. spisu), a to s poukazom na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Podľa argumentácie obvineného obsiahnutej v podanom dovolaní došlo k pochybeniu zo strany súdu prvého stupňa spočívajúceho v súčasnej aplikácii ustanovení § 37 písm. m/ a § 38 ods. 5 Trestného zákona, ako okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby. Uvedený postup zakladá naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, nakoľko ide o nesprávne použitie hmotnoprávného ustanovenia. Táto nesprávnosť má okrem iného za následok i porušenie zásady ne bis in idem vyjadrenej v § 38 ods. 1 Trestného zákona. Obvinený dodáva, že súd prvého stupňa správne aplikoval zmierňujúce ustanovenie obsiahnuté v § 39 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 3 Trestného zákona, krajský súd však tieto ustanovenia aplikoval celkom nesprávne, pričom túto nesprávnú aplikáciu odôvodnil s poukazom na súdnu prax a to tak, že uvedené interpretoval tak, že znížiť trest podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona možno iba vtedy, ak to umožňujú okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, pričom znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby je vylúčené z dôvodov okolností prípadu, keď bola dolná hranica prípustnej trestnej sadzby zvýšená na základe okolností, ktoré to podmieňujú. Okolnosti zistené súdom prvého stupňa krajský súd vyhodnotil účelovo a nesprávne len ako okolnosti prípadu a nie ako pomery páchatel'a. S uvedeným názorom nemožno súhlasiť, nakoľko mimoriadne okolnosti prípadu s poukazom na možnosť použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona mali spočívať podľa názoru súdu prvého stupňa okrem iného aj v postoji obvineného k spáchaniu uvedenej trestnej činnosti.

Obvinený následne doručil dňa 15. októbra 2018 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vlastnou rukou spísané podanie, označené ako „Doplnenie dovolania“. V ňom argumentuje, že podané dovolanie je podľa jeho názoru prípustné aj s poukazom na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Prípustnosť dovolania vo vzťahu k citovanému dovolaciemu dôvodu obvinený odvodzuje od toho, že vyšetrovateľ ho nútil vykonať úkon záverečného preštudovania spisu podľa § 208 Trestného poriadku v neprítomnosti obhajcu napriek tomu, že u obvineného trvali dôvody povinnej obhajoby. Obvinený záverečné preštudovanie spisu bez prítomnosti obhajcu odmietol; vyšetrovateľ však napriek tomu ukončil vyšetrovanie bez možnosti, aby obvinený spis preštudoval. Obvinený má teda s poukazom na uvedené za to, že došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Dňa 25. októbra 2018 doručil obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ďalšie vlastnou rukou spísané podanie, rovnako označené ako „Doplnenie dovolania“. V uvedenom podaní uvádza, že súd prvého stupňa, ako ani krajský súd pri riešení predbežných otázok nepostupovali v zmysle § 7 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko keby tomu tak bolo, museli by dať vyšetriť jeho duševný stav z forenzného hľadiska s poukazom na skutočnosť, že obvinený je dlhodobý psychiatrickým pacientom. Súdom prvého stupňa však znalecké skúmanie údajne nenariadil. Z toho vyplýva, že sa ako predbežnou otázkou nezaoberal ani otázkou jeho trestnej zodpovednosti, resp. zmenšenej pričetnosti. V tejto súvislosti poukazuje na pripojenú lekársku správu vyhotovenú posudkovou komisiou pre Sociálnu poisťovňu, v ktorej sa konštatuje, že obvinený je zdravotne ťažko postihnutý duševnou chorobou a trpí poruchami správania spôsobenými užívaním psychoaktívnych látok. Na základe prezentovaných úvah obvinený dôvodí, že došlo k naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku v doplnení dovolania uvedenom v predchádzajúcom odseku nepripája relevantnú právnu argumentáciu, resp. iné úvahy, ktoré by bolo možné podradiť pod tento dovolací dôvod.

Na základe vyššie uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že

- rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn.: 2To/74/2017 z 08. novembra 2017 naplnením dovolacieho

dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku bol porušený zákon, a to v neprospech obvineného E. P., pričom zároveň
- podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/74/2017 z 08. novembra 2017, ako aj rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, ako aj
- podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Krajskému súdu v Nitre, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky (ďalej len „prokurátorka“).

Úvodom prokurátorka v podstate len zrekapitulovala skutkový dej predchádzajúci podaniu dovolania. K obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku prokurátorka uvádza, že v predmetnej trestnej veci obvineného vyšetrovateľ naplánoval záverečné preštudovanie spisu na 07. júla 2017, pričom tak obvineného, ako i jeho obhajcu o uvedenom termíne upovedomil dňa 15. júna 2016. Preštudovanie sa v uvedený deň uskutočnilo napriek skutočnosti, že zvolený obhajca sa na tento úkon bez ospravedlnenia nedostavil. V tejto súvislosti má prokurátorka za to, že obvinený síce má právo preštudovať vyšetrovací spis po skončení vyšetrovania; zvolený obhajca však v trestnej veci obvineného nevenoval svojim povinnostiam dostatočnú starostlivosť a pozornosť tak, ako mu ich ukladá zákon a relevantná rozhodovacia prax súdov. Navyše, vyšetrovateľ PZ nevykonával počas celého trestného konania žiaden úkon, o ktorom by vopred neupovedomil obhajcu obvineného, pričom splnil aj svoju zákonnú povinnosť upovedomiť tak obvineného, ako aj jeho obhajcu o možnosti záverečného preštudovania vyšetrovacieho spisu.

K dovolaciemu návrhu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku prokurátorka uvádza, že tak súd prvého stupňa, ako ani krajský súd nepoužili § 38 ods. 4 Trestného zákona, ani naň nepoukázali. V danom prípade bolo použité § 38 ods. 3 Trestného zákona z dôvodu prevahy pomeru poľahčujúcich okolností za následného určenia hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorá bola znížená o jednu tretinu, čo nie je v rozpore s obsahom § 38 ods. 5 Trestného zákona. Pokiaľ ide o tú skutočnosť, že krajský súd sa nestotožnil s postupom súdu prvého stupňa pri ukladaní trestu ohľadom možnosti aplikácie § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, nakoľko pôvodne uložený trest považoval za nedostatočný z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie, ako aj z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok pre aplikáciu uvedeného ustanovenia. Dodáva, že použitie § 39 Trestného zákona nie je nárokovateľné, ale dáva súdu možnosť pri ukladaní trestu za súčasného splnenia zákonných podmienok toto ustanovenie použiť.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku prokurátorka tvrdí, že zo znaleckého posudku vyhotoveného pre účely trestného konania práve v súvislosti s posúdením príčetnosti obvineného jednoznačne vyplynulo, že obvinený bol v čase spáchania skutku schopný ovládať svoje konanie a rozpoznať jeho protiprávnosť, pričom netrpel žiadnou poruchou vylučujúcu jeho príčetnosť v čase spáchania skutku. Znalec zároveň konštatoval, že pobyt obvineného na slobode nie je nebezpečný.

S poukazom na vyššie uvedené prokurátorka navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podané dovolanie postupom podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvineného, pretože je zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Úvodom najvyšší súd vo vzťahu k podaniam obvineného - doplneniam dovolania, nasledujúcich po podaní dovolania prostredníctvom obhajcu považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Základné práva a slobody subjektov trestného konania treba vykladať a uplatňovať tak, aby bola zachovaná ich podstata a zmysel. Preto aj výklad a následná aplikácia § 373 ods. 1 <. Trestného poriadku musí v celom rozsahu rešpektovať právo sťažovateľa ako strany dovolacieho konania na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a rešpektovať jeho podstatu a zmysel, t. j. tak, aby jeho prostredníctvom bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov dovolateľa. V tejto súvislosti je podstatné a určujúce to, že v dovolacom konaní sa rozhoduje predovšetkým o právach a povinnostiach dovolateľa ako strany dovolacieho konania, pričom dovolateľ je oprávnený nielen iniciovať dovolacie konanie, ale zákon mu garantuje aj ďalšie procesné práva, ktoré mu nemožno odňať formalistickým a reštriktívnym výkladom niektorého z ustanovení upravujúcich konanie pred dovolacím súdom (v danom prípade § 373 ods. 1 Trestného poriadku).

Základným a primárnym zmyslom a účelom inštitútu obligatórneho zastúpenia dovolateľa advokátom (obhajcom) v dovolacom konaní je poskytnúť dovolateľovi kvalifikovanú právnu pomoc v záujme efektívnej a účinnej ochrany jeho práv v súvislosti s jeho oprávnením podať dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, a to aj a najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetom dovolacieho konania sú spravidla obzvlášť závažné a zložité odborné právne otázky, ktorých kvalifikované odborné zvládnutie osoba ez právnického vzdelania nemusí a spravidla ani nevie dostatočne zvládnuť sama, pričom hrozí, že v dôsledku toho by mohla byť ukrátená na svojich právach. Na to, aby najvyšší súd mohol dovolacie konanie uskutočniť a o dovolaní rozhodnúť v primeranej dobe, treba eliminovať nekvalifikované dovolania, ktoré by neprimeraným spôsobom zaťažovali dovolací súd. Možno teda ustáliť, že zmyslom a účelom obligatórneho zastúpenia advokátom - obhajcom v dovolacom konaní je poskytnutie kvalifikovanej právnej pomoci a ochrany práv dovolateľa v organickom spojení s vytvorením podmienok na poskytnutie tejto pomoci v primeranej dobe zodpovedajúcej požiadavkám vyplývajúcim z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Inštitút obligatórneho zastúpenia dovolateľa nemožno ale vykladať tak, že by zbavoval dovolateľa ako strany dovolacieho konania predkladať argumenty vo svoj prospech aj nad rámec dovolania spísaného priamo jeho obhajcom (obdobne IV. ÚS 305/09).

S poukazom na uvedené sa najvyšší súd zaoberal aj obsahom podaní obvineného ktoré podal sám vo vlastnom mene tak, že tieto označil ako „Doplnenie dovolania“, ako aj v nich obsiahnutými námietkami. Na tomto mieste najvyšší súd uzatvára, že vzhľadom na skutočnosť, že uvedené podania boli najvyšším súdom zaslané na vedomie a prípadné vyjadrenie sa tak obhajcovi obvineného, ako aj prokurátorovi, bolo by prinajmenšom nelogické dospieť k takému záveru, že by sa s nimi obhajca žiadnym spôsobom neoboznámil. Preto bolo povinnosťou najvyššieho súdu riadne sa vysporiadať v dovolacom konaní aj s obsahom týchto podaní a v nich obsiahnuté námietky podradiť pod príslušné skutkové podstaty dovolacích dôvodov.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany a ochranou práv obvineného.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Naviac, konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to spravidla znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenia súdov nižšieho stupňa však najvyšší súd v konaní nezistil.

K námietkam obvineného vo vzťahu k údajnému naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku najvyšší súd uvádza nasledovné:

Podľa § 208 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, ak policajt považuje vyšetrovanie alebo skrátené vyšetrovanie za skončené a jeho výsledky za postačujúce na podanie návrhu na obžalobu alebo na iné rozhodnutie, umožní obvinenému, obhajcovi, poškodenému, jeho splnomocnencovi alebo opatrovníkovi, zúčastnenej osobe a jej splnomocnencovi v primeranej lehote preštudovať spisy a podať návrhy na doplnenie vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania; týchto práv sa môžu tieto osoby výslovne vzdať, o čom musia byť poučení. Ak nejde o konanie podľa § 204 ods. 1, obvineného a obhajcu upozorní policajt na práva podľa prvej vety najmenej tri dni vopred. Túto lehotu možno s ich súhlasom skrátiť. Návrh na doplnenie vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania môže policajt odmietnuť, ak ho nepovažuje za potrebný. O úkonoch, využití alebo odmietnutí práv podľa ods. 1 vykoná policajt záznam do spisu.

Obsah vyššie citovaných ustanovení je potrebné vykladať tým spôsobom, že účasť obvineného, jeho obhajcu, poškodeného alebo jeho splnomocnenca, resp. opatrovníka na skončení vyšetrovania je právom, nie povinnosťou. Tieto osoby sú oprávnené vzdať sa práva preštudovať spis kedykoľvek v priebehu vyšetrovania, resp. skráteného vyšetrovania, avšak len vtedy, ak o presnom termíne uvedeného úkonu boli vyrozumení. Ak sa obvinený a jeho obhajca predmetného práva nevzdajú, musia byť o termíne úkonu vyrozumení policajtom a to najneskôr tri dni pred jeho realizáciou.

Právo na preštudovanie celého spisového materiálu je významnou súčasťou práva obvineného na obhajobu. To napokon vyplýva aj z rozsahu oprávnení obvineného a ďalších osôb uvedených v citovanom ustanovení, vrátane práva podať návrhy na doplnenie vyšetrovania, čo musí byť uvedené v zázname o preštudovaní spisu. Tento inštitút slúži zároveň aj na preverenie procesného postupu vo vyšetrovaní a citelne napomáha naplneniu zásady zistenia skutkového stavu v takej kvalite, ktorá vylučuje dôvodné pochybnosti. Významu tohto inštitútu musí zodpovedať aj prístup orgánov činných v trestnom konaní a súdu tak, aby bol reálne v plnom rozsahu naplnený.

Z obsahu spisu vyplýva, že preštudovanie spisu prebehlo dňa 07. júla 2017 za prítomnosti obvineného. Obhajkyňa obvineného JUDr. Ivana Kochanská mala vykázané doručenie predvolania na úkon preštudovania spisu dňa 15. júna 2017, čo potvrdila vlastnoručným podpisom; v ten istý deň upovedomenie prevzal aj obvinený (doručenky na č. l. 1112 spisu). Záznam o priebehu úkonu preštudovania spisu (č. l. 1111 a nasl. spisu) zachytáva obvineným namietanú neprítomnosť obhajcu, z

dôvodu ktorej tento odmietol spis preštudovať a podpísať záznam o jeho preštudovaní.

Uvedený záznam obsahuje okrem iného konštatovanie vyšetrovateľa PZ ktorý v zmysle uvedeného uviedol, že obhajkyňa obvineného bola o vykonaní úkonu preštudovania spisu vopred upovedomená, pričom do dňa preštudovania spisu nedoručila vyšetrovateľovi PZ žiadne oznámenie neúčasti, resp. ospravedlnenie alebo žiadosť o zmenu termínu preštudovania veci. Z toho dôvodu vyšetrovateľ PZ návrh obvineného na opätovné preštudovanie za prítomnosti obhajcu zamietol.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že ešte v ten istý deň bol vyšetrovateľ PZ telefonicky kontaktovaný obhajkyňou obvineného, ktorá uviedla, že uvedeného úkonu preštudovania spisu sa mal zúčastniť jej otec, advokát JUDr. Ivan Kochanský. Ten však tak nevykonával, pričom na uvedený termín preštudovania, ktorý jej bol vopred avizovaný, zrejme zabudol. Obhajkyňa uviedla, že ju vzniknutá situácia mrzí a že nedostavenie sa na uvedený úkon nebolo z jej strany účelovým konaním, pričom na opätovnom preštudovaní spisu netrvá, súhlasí s uskutočneným úkonom preštudovania spisu za súčasného dodatočného vysvetlenia situácie svojmu klientovi - obvinenému (záznam na č. l. 1113 spisu).

O porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom by išlo v prípade, ak by sa obvinený vzdal práva preštudovať spis v čase, keď dokonca nebol ešte ani vypočúvaný, prípadne, že by vyšetrovateľ obvinenému alebo jeho obhajcovi neoznámil dátum, čas a miesto, kedy mienil umožniť preštudovanie spisu. V prípade predstavujúcom predmet dovolacieho prieskumu bolo jednoznačne preukázané, že tak obvinený, ako aj jeho obhajkyňa boli o úkone preštudovania spisu riadne a včas upovedomení a ich účasť na ňom im bola umožnená v plnom rozsahu tak, ako to predpokladajú relevantné ustanovenia Trestného poriadku. Okolnosť, že obhajkyňa sa s poukazom na rýdzo subjektívne dôvody na úkon preštudovania nedostavila a svoju účasť nijak neospravedlnila, nesmie zakladať povinnosť orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu ďalej „prispôbovať“ priebeh trestného konania, resp. jeho režim predstávam a požiadavkám obvineného alebo obhajcu. Je totiž vecou profesionálnej zodpovednosti obhajcu, aby sa vysporiadal so svojimi zákonnými, profesionálnymi i etickými požiadavkami pre výkon svojej profesie. V prípade, ak obhajca nemôže zabezpečiť svoju prítomnosť na uvedenom úkone nič nebráni tomu, aby na základe substitučného plnomocenstva miesto seba samého ustanovil iného advokáta za účelom riadneho vykonania obhajoby obvineného. Samotné zanedbanie profesionálnych povinností advokátom nesmie zakladať porušenie práva na obhajobu závažným spôsobom tak, ako dôvodí obvinený. Skutočnosť, že pri príprave vyššie označených úkonov trestného konania a v rámci ich priebehu orgány činné v trestnom konaní postupovali v plnom súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku tento záver najvyššieho súdu len potvrdzuje.

Vo svetle vyššie uvedených skutočností najvyšší súd dospel k záveru, že v žiadnom prípade nemožno konštatovať porušenie obhajobných práv náležiacich obvinenému, a už vôbec nie také porušenie, ktoré by bolo zásadnej povahy tak, ako to požaduje § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd v tomto kontexte uzatvára, že nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku namietaného obvineným.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku:

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku možno rozhodnutie napadnúť len v takom prípade, ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku možno úspešne uplatniť len vtedy, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Uvedený spôsob vymedzenia dovolacích dôvodov vo vzťahu k rozhodnutiu o treste potom vylučuje

použiť ako dôvod dovolania ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, s poukázaním najmä na skutočnosť, že súd pri ukladaní trestu nepoužil ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody (pozn.: obvinený sa takéhoto postupu domáhal, vzhľadom na zistenú duševnú poruchu). Dovolací dôvod rozhodne nie je v tomto kontexte zákonne predpokladaným spôsobom naplnený.

Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku uvedené, sa týkajú vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo v zmysle obsahu § 374 ods. 1 Trestného poriadku a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Ak chybám vytýkaným v podanom dovolaní nezodpovedá dovolaateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označeného dovolaateľom podľa § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania vecne špecifikovanú dovolaateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku než ten, ktorý dovolaateľ uviedol v dovolaní podľa § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasl. Trestného poriadku a zistenú chybu o výroku rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu. (obdobne R 120/2012).

Zákon vo vzťahu k výroku o treste upravuje v § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku dva dovolacie dôvody (pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku chybného výroku o vine). Podľa uvedeného ustanovenia možno dovolanie podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa (obdobne 2Tdo/29/2012).

Preto aj s poukazom na vyššie citované právne úvahy najvyšší súd podradil argumentáciu obvineného práve pod skutkovú podstatu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku, nakoľko vychádzajúc z obsahu dovolania obvinený namietal nesprávny postup krajského súdu pri ukladaní trestu; ipso facto teda dôvodí, že krajský súd pochybil pri aplikácii ustanovení Trestného zákona vo vzťahu k výroku o treste. Okrem iného vychádzal najvyšší súd aj z postulátu, že pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku.

Hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou povahou a významom predstavuje paralelu so všeobecnými kritériami určenými pre voľbu druhu trestu a jeho výmery podľa § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 a nasl. Trestného zákona, na rozdiel od ustanovení § 41, resp. § 42 Trestného zákona o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu, respektíve § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú takisto ustanoveniami hmotnoprávnej a kogentnej povahy. Z toho dôvodu nemožno použitie, resp. upustenie od aplikácie § 39 Trestného zákona podradiť ani pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Na opačnej strane, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ však rovnako nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona, v dôsledku čoho má byť uložený trest neprimeraný. Pokiaľ krajský súd nevyužil jemu z citovaných zákonných ustanovení prináležiace moderačné oprávnenie a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že by trest bol uložený mimo sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona teda nezakladá žiaden dovolací dôvod (obdobne R 5/2011). V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody ide o druh trestu,

ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, jednoznačne pripúšťa. Pokiaľ obvinený namieta uloženie neprimerane prísneho trestu, táto námietka nenaplnia žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

K zvyšnej časti dovolacích námietok obvineného najvyšší súd uvádza, že pokiaľ obvinený dôvodí, že krajský súd sa dopustil pochybenia spočívajúceho v súčasnej aplikácii ustanovení § 37 písm. m/ a § 38 ods. 5 Trestného zákona, je túto argumentáciu nutné odmietnuť ako nesprávnu a to z nižšie uvedených dôvodov:

O duplicitné použitie okolností podmieňujúcich použitie trestnej sadzby, teda porušenie zásady zákazu ne bis in idem by šlo za predpokladu, ak by v konkrétnom prípade prevyšoval pomer priťažujúcich okolností. Inak povedané, nepripúšťa sa taký postup súdu, ak by tento postupoval tak podľa § 38 ods. 4, ako aj podľa ods. 5 citovaného ustanovenia Trestného zákona, čo by v konečnom dôsledku malo za následok zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby na základe viacerých ustanovení.

Zákon však nevyklučuje, aby súd zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona a súčasne znížil jej dolnú hranicu podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona z dôvodu prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností. Súd v takom prípade nebude môcť prihliadnuť na mieru závažnosti okolností, ale uloží trest len na základe všeobecných kritérií pre určenie výmery trestu. Ako je zrejmé z vyššie opísaných právnych úvah krajského súdu, tento pri ukladaní trestu a určení jeho výmery aplikoval práve § 38 ods. 3 Trestného zákona, nakoľko v posudzovanom prípade konštatoval prevahu pomeru poľahčujúcich okolností. V dôsledku toho znížil hornú hranicu trestnej sadzby a až následne zvýšil jej dolnú hranicu o jednu tretinu.

S poukazom na právne úvahy najvyššieho súdu citované už skôr v tomto odseku ide o postup plne súladný so zákonom a nemožno v jeho dôsledku v žiadnom prípade konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu namietaného obvineným v dovolaní. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že najvyšší súd naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku nezistil.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku:

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku). Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkového zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov (výnimku tvorí len procesná situácia spočívajúca v tom, že dovolanie podáva ako oprávnený subjekt minister spravodlivosti v zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (opäť, uvedené neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3

Trestného poriadku).

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdom, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdov nižších stupňov. Kompetencie najvyššieho súdu v rámci prieskumného konania vyvolaného dovolaním týmto končia, nakoľko najvyšší súd nie je oprávnený preskúmať ani meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku.

Ostatne, podľa obsahu dovolania obvineného je zrejmé, že i sám obvinený si je vyššie uvedeného vedomý a z toho dôvodu nežiada o prehodnotenie, resp. iný ďalší prieskum týkajúci sa skutkových zistení. Dôvodnosť existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku preto odvodzuje od nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia, konkrétne ustanovení Trestného zákona upravujúcich spôsobilosť byť páchatelom trestného činu s poukazom na možnú nepričetnosť obvineného podľa § 23 Trestného zákona.

Najvyšší súd preskúmal obsah dovolacích námietok obvineného vzťahujúcich sa k údajnému naplneniu skutkovej podstaty označeného dovolacieho dôvodu. Po oboznámení sa s citovanými námietkami a ich porovnaní s obsahom spisového materiálu ale v konečnom dôsledku dospel k záveru, že dovolacie námietky obvineného je potrebné odmietnuť ako nedôvodné, a to riadiac sa nasledovným:

Z obsahu spisu je zrejmé, že za účelom zistenia schopnosti obvineného ovládať svoje konanie a rozoznať protiprávnosť činu, resp. existencie duševnej poruchy alebo choroby, ktorá by mu znemožňovala rozpoznať protiprávnosť činu alebo ovládať svoje konanie bol uznesením vyšetrovateľa PZ z 22. marca 2017 pribratý do konania MUDr. E. C., znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria (č. l. 204 spisu). Z obsahu znaleckého posudku podaného MUDr. E. C. z 21. apríla 2017, č. znaleckého posudku: XX/XXXX vyplýva, že obvinený bol v čase spáchania skutku schopný ovládať svoje konanie, resp. vedel rozpoznať protiprávnosť svojho činu. Zároveň znalec konštatoval, že obvinený v čase spáchania skutku netrpel žiadnou takou duševnou poruchou či chorobou, ktorá by mala vplyv na jeho rozpoznávaciu alebo ovládaciu schopnosť (č. l. 221 spisu).

Najvyšší súd k vyššie prezentovaným skutočnostiam, vyplývajúcich z obsahu spisu považuje za nutné dodatočne uviesť, že otázka nepričetnosti je právnou otázkou, ktorej posúdenie prináleží orgánom činným v trestnom konaní a súdu na základe skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Povaha tejto otázky vyžaduje, aby jej posúdenie bolo založené na odborných znalostiach plynúcich zo znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychiatrie. Súd pritom nezisťuje otázku príčetnosti páchatel'a vo všeobecnosti, ale vždy len príčetnosť páchatel'a vo vzťahu k určitému trestnému činu.

Nepričetnosťou treba rozumieť stav, ktorý z právneho hľadiska vyvoláva neschopnosť páchatel'a rozpoznať nebezpečnosť svojho konania pre spoločnosť, resp. že nemôže svoje konanie ovládať. Na ustálenie nepričetnosti postačuje absencia čo i len jednej z uvedených eventualít.

Ak obvinený tvrdí, že lekárska správa vyhotovená posudkovou komisiou pre Sociálnu poisťovňu za účelom konštatovania čiastočnej invalidity obvineného preukazuje nevysporiadanie sa s predbežnou otázkou nepričetnosti, resp. zníženej príčetnosti obvineného zo strany vo veci konajúcich súdov, musí najvyšší súd tieto úvahy obvineného odmietnuť ako nesprávne.

Posudzovanie možnej nepričetnosti, resp. zmenšenej príčetnosti obvineného nie je možné realizovať len prostredníctvom „laickej“ úvahy súdu. Na jej zodpovedanie, za účelom zistenia objektívnej pravdy, je nutné použitie odborných zistení získaných formou znaleckého dokazovania. Ako podklad na ustálenie vyššie uvedeného pritom nepostačuje podanie odborného vyjadrenia podľa § 141 ods. 1 Trestného

poriadku, respektíve vyjadrenie ošetrojúceho lekára, nieťo vyjadrenia posudkového lekára Sociálnej poisťovne vypracovaného v rámci posudzovania pracovnej spôsobilosti obvineného. Naopak, v tomto prípade je potrebné postupovať podľa § 148 ods. 1 Trestného poriadku, čiže do trestného konania pribrať znalca z odboru psychiatrie za účelom posúdenia schopnosti obvineného rozpoznať nebezpečnosť svojho konania, resp. jeho schopnosť takéto svoje konanie ovládať.

Lekárska správa posudkového lekára pripojená k doplneniu dovolenia obvineným pritom v konečnom dôsledku konštatuje len púhu „existenciu zníženej pracovnej spôsobilosti“ (aj keď majúcu základ v užívaní psychoaktívnych látok). Znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odboru psychiatria na druhej strane úplne vylúčil eventualitu, že by obvinený pre nepričetnosť nebol trestne zodpovedný; u obvineného v tejto súvislosti len stručne konštatoval existenciu kombinovanej závislosti od psychotropných látok, pričom jeho kontakt s realitou bol v čase spáchania skutku plne zachovaný. Znalec síce konštatoval, že obvinený trpí nepsychotickou uševnou chorobou (závislosťou od psychostimulancií), čo však nemožno stotožňovať s duševnou poruchou majúcou vplyv na jeho rozpoznávaciu a ovládaciu schopnosť.

Súd prvého stupňa i krajský súd teda postupovali správne, keď na základe vyššie citovaného znaleckého posudku v súvislosti so všetkými ostatnými zistenými skutočnosťami dospeli k záveru, že obvinený bol v čase spáchania skutku plne trestne zodpovedný.

Najvyšší súd sa v súhrne s poukazom na vyššie uvedené ďalej stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa v spojení s uznesením krajského súdu, pričom podotýka, že vo veci konajúce súdy svoje rozhodnutia zdôvodnili vyčerpávajúcím a jasným spôsobom, pričom zistený skutkový stav správne právne kvalifikovali ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j/ Trestného zákona a § 38 ods. 5 Trestného zákona.

Najvyšší súd v nadväznosti na v predchádzajúcom texte uvedené právne úvahy uzatvára, že nezistil ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd v súhrne nezistil naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov namietaných obvineným, rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.